len igga kiusatusse jures, mis minno peäle langeb: egga se ei seisa mitte allati paigal, waid lähhäb omma seätud teed eddasi, nenda kui pilwed. Ja kui se wast selja tagga on, siis päikenne hakkab jälle paistma. — Wata, wennike, sel wisil pannen isseennast tähhele keige selle jures, mis siin elloaeges minnule juhtub; ja sel wisil arwan ka sedda ärra, mis heal ehk kurjal päwal minno ossaks saab. Ja et isseärranes raskel päwal meel ei lähhä nukraks, seks pean sedda pühha kirja sanna allati meles: „Ma nomin ja karristan neid, kedda ma armastan.“

III.

Ellaw mõtte Jesusse peäle waigistab wihha-waeno süddames.

Üks küllamees olli ühhe teise käest kibbedaste pahhandatud sanud. Eest hakkas tulline wihha temma süddame seest tousma, ja wõttis kätte, omma ligateggiale kurja kurjaga maksta. Selle tee peäl, mis temmal seks ees olli, pidi ühhest kisrikust mõda tullema. Näggi uksed lahti ollewad, ja ei teädnud, mis se olli, mis tedda nago wäggise senna sisse ja nende kolme kuio pole tombas, mis seäl raiastikkult rippusid, ja sel aial weel näggusamaks ollid läinud sest, et päikenne selgeste peäle paistis. Essimenne kuio näitis Jesusse peäle siis kui, tedda pilkamisseks, purpuri mantli temma ümber, ja kroni kibbowitsust temma pähhä pandi. Selle kuio alla olli kirjotud: „Temma ei sõimand wasto, kui tedda sõimati.“ Teise kuio peäl Jesust nähti siis, mil need üllesannetumad kohto sullased tedda armetumal wisil peksid. Allakirri olli: „Temma ei ähwardand, kui temma kannatas.“ Kolmas olli, kui Jesust risti lõdi. Al seisis: „Issa, anna neile andeks!“ — Kui mees,

Eesti-ma rahwa Kalender 1846, lk. 29